Přeloženo ze slovenského originálu Filipove prázdninové dobrodružstvá
vydaného nakladatelstvím © Advent-Orion, Vrútky 2015
(ISBN 978-80-8071-177-1)

Název a logo Advent-Orion je ochranná známka
zapsaná do rejstříku ochranných známek Úřadu
průmyslového vlastnictví pod číslem zápisu 198705.
© Advent-Orion, Praha 2016

Text © Michal a Daniela Fischerovi
Ilustrace © Martina Blaščáková a Martin Kudla
Překlad © Advent-Orion, Praha 2016

ISBN 978-80-7172-724-8

Martin v tajemném lese

Michal a Daniela Fischerovi
Marťina Blaščáková
a Marťin Kudla

Jak se kamarádi Martin, Katka a Tomáš ocitli na prázdninách u strýčka Pepy? Odpověď na tuto otázku najdeme v knize Martin na farmě. Dozvíme se také, že při hledání pokladu našli nejen hezkou odměnu, ale naučili se i něco o sobě a zjistili, že pomoc druhému udělá radost i jim samotným. Nyní začínají další dobrodružství.

Martin v tajemném lese

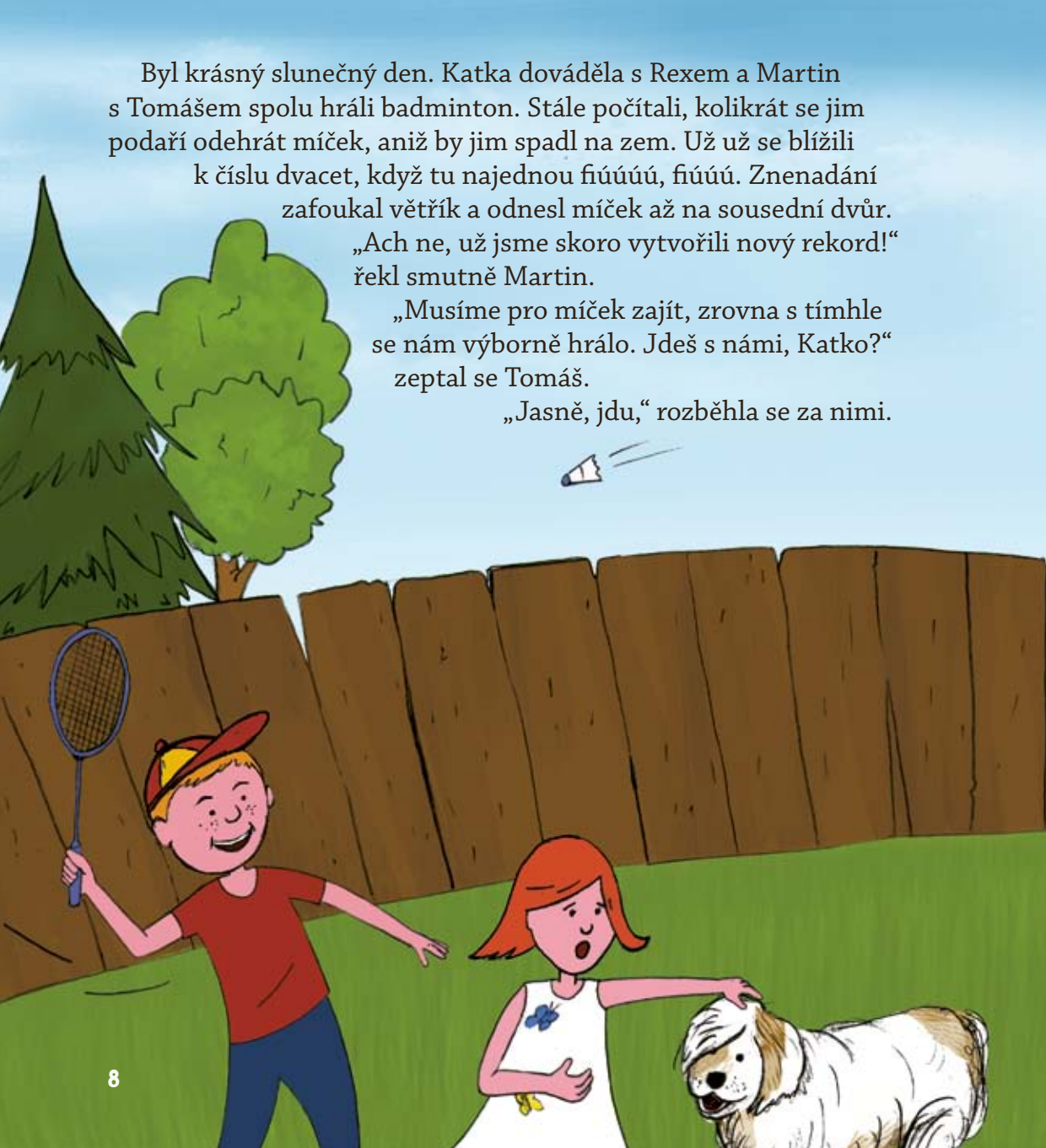

Byl krásný slunečný den. Katka dováděla s Rexem a Martin s Tomášem spolu hráli badminton. Stále počítali, kolikrát se jim podaří odehrát míček, aniž by jim spadl na zem. Už už se blížili k číslu dvacet, když tu najednou fiúúúú, fiúúú. Znenadání zafoukal větřík a odnesl míček až na sousední dvůr.

„Ach ne, už jsme skoro vytvořili nový rekord!“ řekl smutně Martin.

„Musíme pro míček zajít, zrovna s tímhle se nám výborně hrálo. Jdeš s námi, Katko?“ zeptal se Tomáš.

„Jasně, jdu,“ rozběhla se za nimi.

Děti přišly před bránu, zazvonily na zvonek, ale nikdo neotvíral.

„Asi nejsou doma. Pojďme rychle najít náš míček a hned půjdeme pryč," rozhodl Tomáš.

„A nesežere nás tam nějaký velký pes s ostrými zuby?" představila si hned Katka nebezpečí.

„Haf, haf!" zaštěkal Martin a vycenil na ni zuby. „S takovými?"

Katka uskočila a všichni se začali smát.

„Ne, nemusíš se bát, žádný pes na nás nevyskočí," uklidnil ji Tomáš.

Branka byla odemčená, a tak děti vešly do dvora a začaly hledat míček.

„Myslím, že jsem ho objevila, je tamhle nahoře na stromě," volala po chvíli Katka.

Martin opatrně vylezl na strom, ale míček jako by zmizel.

„Co je to za zvuk? Kdo to tady ťuká?"

„To bude určitě datel," řekl přemýšlivě Tomáš, „vidíte ho někde na stromě?"

Datel se jim nejprve schovával, ale po chvilce ho děti uviděly. A představte si, co měl v zobáčku. Ukázal se jim i s ukořistěným míčkem na badminton. Na nic nečekal a vzlétl.

„Pojďme rychle za ním,“ navrhl Martin a snažil se ho nespustit z očí. Vyběhli ze dvora a datel si to namířil rovnou do blízkého lesa.

„Vidím ho, sedí na tom vysokánském stromě,“ hlásil všem Tomáš.

„Kde? Já ho nevidím!“ ozvala se Katka.

„Tady jsem,“ sletěl datel s červenou čepičkou na nejnižší větev, „vítejte v našem lese. Tady máte svůj míček. To je dobře, že jste přišli, rád bych vám někoho představil. Toto je moudrá sova.“

„Húú, zdravím vás,“ promluvila sova, „poprosila jsem datla, aby vás sem přivedl. Potřebujeme vaši pomoc.“

„Co se stalo, jak vám máme pomoci?“ zeptaly se děti.

„Lidé každý rok kácejí naše krásné, zdravé stromy a brzy zde zůstanou pouze paseky. I jinde ve světě je to podobné. Prozradili mi to moji kamarádi, když se vraceli z teplých krajin. Všude je plno obrovských strojů, lidé s pilami – a zelené lesy se mění k nepoznání. Nové stromky přibývají velmi pomalu. Pomohli byste nám obnovit náš les?“

Děti ani na chvíli nezaváhaly a souhlasily. Sova s datlem měli velkou radost a zavedli je k myslivci Hugovi. Ten se každý den o les stará, ale sám na všechno nestačí. Hugo dětem nejdříve ukázal lesní školku. V takové školce nejsou děti, ale rostou tam mladé stromky, které se pak vysazují v lese.

Víš, že…

- **Datel má jazyk delší než zobák? Na jeho konci má lepkavý háček, pomocí kterého vyndává broučky a červíky zpod kůry stromu.**
- **Sova je již odedávna na celém světě považována za symbol moudrosti? Mezi ptáky má nejen největší hlavu, ale jako jediný pták má oči umístěny vpředu, vedle sebe, ne na boku hlavy jako všichni ostatní ptáci. Možná právě proto je tak moudrá.**

„Jé, tolik krásných stromečků!“ zvolala Katka.

„Nejprve je musíme vyndat ze země, naložit do auta – a pak už jen sázet. Jsem moc rád, že mi pomůžete,“ řekl Hugo.

Děti se hned pustily do práce. Když bylo auto plně naložené, všichni, i Hugo, do něj nasedli a vyrazili. Pohled na mýtinu s pokácenými stromy byl opravdu smutný.